

לחיות במלכות אלוהים

מבוא לאמונה הקתולית

שיעור 16 : לחם הקודש (סעודת האדון)

המקור והשיא של החיים הנוצריים

<p>1. על מנת להנציח את קורבן הצלב במשך הדורות, וכדי לאפשר לנו לגדול בחיי השילוש הקדוש לעבר חיי קדושה – המשיח שימש כמזון, כנוכחות וכהבטחה של הגבורה העתידה לבוא.</p>	<p>קכ"ק 1323</p>
<p>2. סעודת האדון היא המקור והשיא של החיים הנוצריים. היא תקדיש של אהבה וסימן של אחדות; סעודת הפסחא שבה נאכל המשיח, והנפש נמלאת חסד ומקבלת הבטחה לגבורה העתידה לבוא. באכילת לחם הקודש אנו מתאחדים עם הפולחן השמימי ומקדימים את השתתפותנו בחיי הנצח.</p>	<p>קכ"ק 1326–1323</p>
<p>3. השמות השונים של התקדיש הם: לחם הקודש, סעודת האדון, שבירת הלחם, זיכרון עינויי המשיח ותקומתו, הליטורגיה הקדושה, התקדיש המבורך ביותר, ומיסה קדושה.</p>	<p>קכ"ק 1332–1328</p>
<p>לחם הקודש בהיסטוריה של הישועה</p>	
<p>4. בלחם וביין שמציע מלכי-צדק לאברהם מתוארים מראש הלחם והיין של הכנסייה שהופכים לגופו ולדמו של המשיח. המשיח הוא כוהן לפי הסמכתו של מלכי-צדק.</p>	<p>קכ"ק 1333 ברא' יד 18 עבר' ו 20</p>
<p>5. הפסח: כל משפחה בעם ישראל שחטה כבש תמים (ללא פגם) והתיזה את דמו על המזוזות, ובכך הגנה על הבכורות ממוות – אחרי שאכלו את הפסח קרה פעם אחת בלבד, אך זיכרון הקורבן חוזר ונשנה לנצח.</p>	<p>שמות יב 14</p>
<p>6. המצות שאוכלים היהודים בפסח מנציחות את החיפזון שבו יצאו ממצרים. כוס הקידוש מוסיפה לחגיגת שמחת היין מימד אסקטולוגי (של אחרית הימים): הציפייה המשיחית לבניין ירושלים. על כל יהודי לחגוג בימינו את חג הפסח כאילו אלוהים הוציא אותנו ממצרים.</p>	<p>קכ"ק 1334</p>
<p>7. בזמן יציאת מצרים דאג אלוהים לבני ישראל במדבר, בכך שסיפק להם לחם מן השמים – מן – אשר הזכיר להם שעליהם להתקיים מהלחם שבדבר האלוהים.</p>	<p>דבר' ח 3</p>
<p>8. בזמן מלכות דוד – זבח התודה של מצות ויין הפך לפולחן העיקרי שנעשה במשכן. הדעה הרווחת הייתה כי בבוא המשיח לא יוקרבו קורבנות אחרים פרט לזבח התודה.</p>	<p>תהלי' נ 13–15 מלא' א 11</p>
<p>9. כשהגיע הזמן בא ישוע והחל לבשר את מלכות האלוהים. המים שהפכו ליין בחתונה בקנה בישרו את סעודת החתונה שתיערך במלכות האב, שבה יישתו הנאמנים יין חדש שהפך לדמו של המשיח.</p>	<p>קכ"ק 1335 יוח' ב</p>
<p>10. ברכתו של האדון שהביאה ליצירת כיכרות לחם שאותם בצע וחילק לתלמידיו שהאכילו את ההמונים – יצירה זו מסמלת את השפע של לחם הקודש שלו.</p>	<p>מתי יד 14; יוח' ו 1–14</p>
<p>11. "אֲנִי הַלֶּחֶם הַחַי הַיּוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם. אִם יֹאכַל אִישׁ מִן הַלֶּחֶם הַזֶּה יַחְיֶה לְעוֹלָם. וְהַלֶּחֶם אֲשֶׁר אֶתֵּן הִרְיָהוּ בְּשָׂרִי בְּעַד חַיּוֹ שֶׁל הָעוֹלָם".</p>	<p>יוח' ו 51–59</p>
<p>12. בסעודה האחרונה רחץ ישוע את רגלי התלמידים ונתן להם את מצוות האהבה. הוא קבע כי סעודת האדון תהווה זכר למותו ולתחייתו, וציווה על השליחים לקיימה עד שובו, ככהני הברית החדשה.</p>	<p>קכ"ק 1337 יוח' יג 1–17, 34–35</p>
<p>13. הסעודה האחרונה מקדימה את מותו של ישוע ואת תחייתו, הפסח החדש, והיא מגשימה את הפסח היהודי ומהווה רמז מטרים לפסח האחרון של הכנסייה בתפארת המלכות.</p>	<p>קכ"ק 1340–1339 לוק' כב 7–20</p>
	<p>קכ"ק 1344–1341 מה"ש ב 46–42</p>

<p>14. סעודת האדון היא זכר לפסח של המשיח, ונערכת בעיקר ביום הראשון בשבוע. בכל השתתפות בסעודת האדון מתקדם עם אלוהים לעבר הסעודה השמימית, שבה יישבו כל הנבחרים לשולחן המלכות.</p>	<p>קכ"ק 1357-1358 קכ"ק 1359-1361</p>
<p>הקורבן התקדישי: הודייה, זיכרון, נוכחות</p>	
<p>15. סעודת האדון היא קורבן של שבח והודייה לאב על מעשי הבריאה, הישועה והקידוש.</p>	<p>קכ"ק 1362-1367 קכ"ק 1104</p>
<p>16. סעודת האדון היא לזכר הפסח של המשיח – קורבן ההופך את הצלב לנוכח בפולחן, שבו מעשה הישועה מתגשם כל העת. קורבן המשיח וקורבן סעודת האדון הם קורבן אחד. כאשר אנחנו משתתפים במיסה אנו נמצאים למרגלות הצלב.</p>	<p>קכ"ק 1368-1371</p>
<p>17. סעודת האדון היא גם קורבן הכנסייה, גוף המשיח, המשתתפת במנחת ראשה. הכנסייה כולה מאוחדת בקורבנו ובתפילתו של המשיח: האפיפיור, הבישופים, הכוהנים, הדיאקונים, הקהילה – בשיתוף עם הקדושים בשמים, ובתפילה עבור הנמצאים בכור המצרף.</p>	<p>עברי ט 26, י 18 התגי ה 6, יג 8 פטר"א א 20</p>
<p>18. כיצד יכולה המיסה להיות קורבן נצחי? האם קורבנו של המשיח על הצלב אינו מספיק? האם ישוע מוקרב בכל פעם מחדש? לא. קורבנו של המשיח הוא סופי ומושלם, אך הוא נמצא מחוץ לזמן והוא נצחי. סעודת האדון הופכת אותו לנוכח בחיינו היום.</p>	<p>קכ"ק 1373 מתי כו 26-27 יוחי ו 53-55 קור"א יא 27-29</p>
<p>19. הנוכחות האמיתית: בסעודת האדון נכללים ממש, באמת ובתמים – גופו ודמו של המשיח ונשמת המשיח ואלוהותו – ומכאן המשיח כולו. זו הייתה התפיסה בתקופה קדומה ביותר (איגנטיוס מאנטיוכיה, המרטיר ג'סטין, אירניוס [110-180 לספירה]).</p>	
<p>אני משתוקק ללחם האלוהים, שהוא גופו של ישוע המשיח, שהיה מזרע דוד; וכמשקה אני משתוקק לדמו, שהוא אהבה שאין לה גבולות. (איגנטיוס מאנטיוכיה, איגרת לרומיים 7, 3, [שנת 110 לספירה לערך])</p>	<p>קכ"ק 1376 קכ"ק 1411</p>
<p>20. השתנות הלחם והיין לגופו ולדמו של המשיח (טרנסובטנציה): בקידוש הלחם והיין חל שינוי מוחלט של מהות הלחם – ההופך לגופו של המשיח, ושינוי מוחלט של מהות היין – ההופך לדמו של המשיח. רק כוהנים מוסמכים יכולים לנהל את טקס סעודת האדון ולקדש את הלחם והיין כך שיהפכו לגופו ולדמו של ישוע.</p>	
<p>"האדם אינו זה שגורם ללחם וליין ליהפך לגופו ולדמו של המשיח, אלא מי שנצלב בעדנו – המשיח עצמו. הכוהן, נציגו של המשיח, הוא שמבטא את המילים הללו – אך הכוח והחסד הם מאת האלוהים. "זהו גופי" הוא אומר – ומילים אלה משנות [את הלחם והיין]". (יוהנן כריסטוסטום; קכ"ק 1375)</p>	<p>התגי יא 19-2</p>
<p>21. בקודש הקודשים: ארון הברית הכיל את לוחות הברית, את הקן ואת מטה אהרון המסמל את הכהונה. מרים, ארון הברית החדשה, נשאה ברחמה את ישוע, דבר האלוהים הנצחי, לחם החיים והכוהן הגדול.</p>	<p>קכ"ק 1378-1381</p>
<p>22. אנחנו מביעים את אמונתנו בנוכחותו האמיתית של המשיח בלחם הקודש בכך שאנו כורעים ברך בכובד ראש כסימן להערצתנו המוחלטת לאדון. בלחם הקודש שלו נשאר המשיח נוכח בקרבנו בצורה מסתורית, ומשום כך יש מקום לבלות איתו זמן בסגידה אוהבת ובהשתחויה.</p>	<p>קכ"ק 1382-1383, 1390</p>
<p>23. המיסה היא הסעודה הקדושה של התחברות עם גוף האדון ודמו. בקבלת ההתחברות אנו מקבלים את המשיח עצמו שהקריב עצמו למעננו. סימן ההתחברות שלם יותר כשמקבלים את סעודת האדון כולה – גם את הלחם וגם את היין; אך קבלת הלחם בלבד מספיקה כדי לקבל את כל הפרי של חסדי התקדיש.</p>	<p>"כִּרְזוּ הַמַּיִם וְהַיַּיִן הַלֵּלוּ, יְאֹת אֱלֹהִים לְשִׁתְּפֵנוּ בְּחַיִּיו, הוּא אֲשֶׁר הוֹאִיל לְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ חַיֵּי בְּשָׂר וְדָם." קולי א 24; פטר"ב א 4</p>
	<p>קכ"ק 1385-1386</p>

<p>24. במיסה אנו מציעים את חייו כקורבן ומקבלים את חייו בתמורה. קורבנו מאוחד בקורבנו. אנו נכנסים לקודש הקודשים. זהו האיחוד בין החתן והכלה, חילופים בין האנושי והאלוהי – שבהם אנו לוקחים חלק בטבע האלוהי.</p>	<p>מתי ח 8 קור"א יא 27–29</p>
<p>25. עלינו להכין עצמנו לרגע הגדול הזה על ידי צום של שעה אחת לפני סעודת האדון. קבלת הסעודה במצב של חטא חמור מביאה לא לישועה כי אם להרשעה – ולכן עלינו לבחון את מצפוננו. אם אנו מודעים לחטא חמור עלינו לקבל את תקדיש הפיוס (הווידוי) לפני שנגיע לסעודת האדון.</p>	<p>קכ"ק 1389–1388</p>
<p>26. הכנסייה מחייבת את הנאמנים להשתתף במיסה בימי ראשון ובימי חג ולקבל את לחם הקודש לפחות פעם בשנה. אך עלינו להשתדל לקבל אותו כמה שיותר – גם יום יום אם אפשר.</p>	<p>קכ"ק 1397–1391 קור"א י 16–17</p>
<p>27. פירות סעודת האדון: הגדלת האחדות שלנו עם המשיח; הפרדתנו מן החטא; מחיקת החטאים שאינם למוות; הגנה עלינו מפני חטאים עתידיים למוות; חיזוק האחדות של הכנסייה; מחייבת אותנו כלפי העניים.</p>	<p>קכ"ק 1401–1399</p>
<p>28. לחם הקודש והאחדות בין המאמינים: סעודת האדון היא סמל לאחדות ולקשר האהבה. בכנסיות אורתודוקסיות יש כהונה וסעודות אדון כשרות; ההתחברות איתן אפשרית ואף מבורכת. בקהילות פרוטסטנטיות ומשיחיות אין כהונה וסעודות אדון כשרות – ולכן סעודת האדון איתן אינה אפשרית בדרך כלל.</p>	<p>קכ"ק 1405–1402, 1090</p>
<p>29. המיסה נמצאת מעל הזמן והמרחב – ומביאה אותנו למרגלות הצלב ולתוך מלכות השמים. סעודת האדון מקדימה את כבוד חיי הנצח. הליטורגיה היא הצומת בין הארץ ומלכות השמים, ובין הזמן והנצח.</p>	

"בפולחן הארצי אנו לוקחים חלק בפולחן השמימי שנעשה בירושלים הקדושה – שאליה אנו הולכים כצליינים; שם יושב המשיח לימין אלוהים האב, הכוהן האמיתי של המשכן ושל בית המקדש האמיתי." (קכ"ק 1090)

שאלות לדיון

1. כיצד מתוארת מראש סעודת האדון בברית הישנה (התנ"ך)?
2. מדוע סעודת האדון נחוצה בתוכנית האב להעניק לנו את מתנת התקווה?
3. כיצד מראה סעודת האדון את אהבת האב והבן?
4. מדוע לחם הקודש הוא יותר מזיכרון רוחני של פסח המשיח? כיצד זה משפיע על הצורה שבה אנו משתתפים במיסה?
5. האם קשה לך לקבל את נוכחותו האמיתית של ישוע בלחם הקודש? כיצד עוזרים לנו כתבי הקודש בכך?
6. מדוע כה חשוב להיות במצב של חסד לפני קבלת לחם הקודש? מה קורה אם אני מקבל את לחם הקודש במצב של חטא חמור?
7. מדוע דורשת הכנסייה השתתפותנו במיסה כל יום שבת / ראשון?
8. מדוע נוצרים אורתודוקסיים יכולים להשתתף בסעודת האדון עם קתולים, אך פרוטסטנטים ויהודים משיחיים אינם יכולים? מה חסר להם? האם נוכחותו האמיתית של ישוע מצויה בקהילותיהם – גם אם הם מאמינים בכך בכל ליבם?
9. לאיזה פרי של סעודת האדון עליי לצפות בחיי? כיצד ייתכן שקתולים מסוימים מקבלים את לחם הקודש, אך נדמה שאין לכך פרי בחייהם?